

PARAULES DE VIDA

El fruit de l'Esperit (II)

El primer dels fruits de l'Esperit que sant Pau enumera en la carta als Gàlates és l'amor (Ga 5,22). En la ment de l'Apòstol es tracta, en primer lloc, de l'amor a Déu que l'Esperit Sant ha vessat als nostres cors (Rm 5,5) i que constitueix el nucli de la vida cristiana. Tots els altres «fruits» no són més que un desplegament d'aquest.

Una fe professada i viscuda sense amor a Déu arriba a ser una càrrega insuportable: l'oració i la litúrgia es converteixen en ritualisme i formalisme extern; les exigències morals se senten com una llei pesada que mata l'alegria que hauria de sentir el creient que ha arribat a ser una criatura nova en Crist; en lloc d'aspirar a créixer cada dia en la vida de la gràcia, caiem en el perill de conformar-nos amb un cristianisme de mínims i, d'aquesta manera, la fe va afeblint-se dia rere dia. Per a qui no estima a Déu, la mínima exigència es converteix en una càrrega pesada.

L'Esperit Sant suscita en el cor del creient una dinàmica que el porta a caminar en una direcció radicalment diferent. De l'amor a Déu brollen l'oració sincera, el desig de viure en gràcia complint la seua voluntat i l'anhel per aconseguir la vida eterna. L'oració es viu com una trobada amb Déu, que ens ha estimat fins a l'extrem en el seu Fill Jesucrist; la llei cristiana tendeix a la seua plenitud perquè està vivificada per la caritat; i el creient sent en el seu interior un

desig profund d'agradar a Déu, créixer en la seua amistat i progressar en la santedat. A qui viu en l'amor a Déu, sempre li sembla poc el que pugua fer per Ell i està disposat a donar tot el que li demane.

Eixe amor a Déu és la font de l'amor al proïsme, que és la primera exigència de la llei. La fe autèntica és aquella que «actua per la caritat» (Ga 5, 6). En ella descobrim la «plenitud de la llei» (Rm 13,

10). Per això, el creient que viu segons l'Esperit no separa ni oposa l'amor a Déu i al proïsme. Sap que com més estima a Déu, el seu amor cap als altres serà major, perquè els mirarà amb el mateix amor del Pare i sentirà que són els seus germans.

Sense amor a Déu la tristesa envaeix el creient. Gràcies a l'Esperit Sant, que ens fa descobrir la grandesa del seguiment de Crist, podem viure'l amb alegria. Per això el segon «fruit» que sant Pau esmenta és l'alegria (Ga 5,22), l'«alegria de la fe» (Flp 1,25), que és «alegria en el Senyor» (Flp 3,1), el signe distintiu d'una fe autèntica. El papa Francesc començava la seua exhortació apostòlica *Evangelii gaudium* amb aquestes paraules: «L'alegria de l'Evangelium omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. Els qui es deixen salvar per Ell són alliberats del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament. Amb Jesucrist sempre naix i renaix l'alegria» (núm. 1). I en la seua exhortació *Gaudete et exsultate* ens ha recordat que l'alegria, fins i tot enmig del sofriment, és un signe de santedat vertadera.

Que l'Esperit desperte en nosaltres el desig de no conformar-nos amb una vida cristiana de mínims i ens concedeixi el do de viure alegres en el Senyor.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Agenollat davant el Senyor

Parlant sobre la pregària amb un mossèn jove, i a partir d'un suggeriment sobre la conveniència de fer-la de genolls en determinades circumstàncies i moments, m'explicà com el va motivar, en aquest sentit, la pregària de genolls del seu avi, ja d'edat avançada. M'explicà que, sent ell encara infant, va entrar a la cambra de l'avi i el va trobar fent pregària agenollat. Va repetir en altres ocasions aquesta visita a la cambra de l'avi i diverses vegades el va trobar pregant agenollat. El va impressionar, el va fer reflexionar i l'ha imitat en moltes ocasions. Sempre ha tingut present aquest record

d'infantesa, que esdevingué, per sempre més, referent per a la pregària personal.

En el normal creixement en la fe, la vivència espiritual necessita de referències, experiències significatives d'altres persones que ajudin a constituir el propi bagatge espiritual, que ajudin a configurar una experiència personal de presència de Déu en el dia a dia i de possibilitat de comunicació amb Ell, quan passa i torna a passar per la nostra vida i quan ve a nosaltres i ens estima perquè és Amor. Les mediacions personals són moltes, diverses i significatives. El testimoni de la pregària de

genolls n'és una carregada de sentit que ens fa reconèixer la grandesa de Déu i la nostra petitesse. Sentir-nos les seves criatures, experimentar la seva proximitat, el seu amor i la seva misericòrdia. «Perquè en el nom de Jesús tothom s'agenolli al cel, a la terra i sota la terra, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare» (Fl 2,10-11).

El cos pot expressar-se i parlar, esdevenir sagrament de l'ànima davant el Senyor amb les diverses expressions que pot adoptar: obrir-se a Déu amb la posició de les mans, expressant petició, lloança, agraïment; fer-ho asse-

gut en una posició de recolliment; agenollat per expressar petició de perdó, de reconeixement de la grandesa divina... El cos també pot ajudar-nos a viure la proximitat de Déu Pare. «A l'hora de l'ofrena del capvespre vaig sortir del meu estat d'abatiment [...] vaig caure de genolls i, amb les mans alçades cap al Senyor, el meu Déu, vaig dir: "Déu meu, estic tan avergonyit i humiliat que no goso aixecar la mirada cap a tu"» (Esd 9,5-6).

Donem-ne testimoni que pugui esdevenir experiència!

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRAS DE VIDA

El fruto del Espíritu (II)

El primero de los frutos del Espíritu que san Pablo enumera en la carta a los Gálatas es el amor (Ga 5,22). En la mente del Apóstol se trata, en primer lugar, del amor a Dios que el Espíritu Santo ha derramado en nuestros corazones (Rm 5,5) y que constituye el núcleo de la vida cristiana. Todos los demás «frutos» no son más que un despliegue de éste.

Una fe profesada y vivida sin amor a Dios llega a ser una carga insoportable: la oración y la liturgia se convierten en ritualismo y formalismo externo; las exigencias morales se sienten como una ley pesada que mata la alegría que debería sentir el creyente que ha llegado a ser una criatura nueva en Cristo; en lugar de aspirar a crecer cada día en la vida de la gracia, caemos en el peligro de conformarnos con un cristianismo de mínimos y, de este modo, la fe va debilitándose día tras día. Para quien no ama a Dios, la mínima exigencia se convierte en una carga pesada.

El Espíritu Santo suscita en el corazón del creyente una dinámica que le lleva a caminar en una dirección radicalmente distinta. Del amor a Dios brotan la oración sincera, el deseo de vivir en gracia cumpliendo su voluntad y el anhelo por alcanzar la vida eterna. La oración se vive como un encuentro con Dios, que nos ha amado hasta el extremo en su Hijo Jesucristo; la ley cristiana tiende a su plenitud porque está vivificada por la caridad; y el creyente siente en su interior un deseo profundo de agradar a Dios, crecer en su amistad y progresar en la santidad. A quien vive en el amor a Dios, siempre le parece poco lo que pueda hacer por Él y está dispuesto a dar todo lo que le pida.

Ese amor a Dios es la fuente del amor al prójimo, que es la primera exigencia de la ley. La fe auténtica es aquella que «actúa por la caridad» (Ga 5,6). En ella descubrimos la «plenitud de la ley» (Rm 13,10). Por ello, el creyente que vive según el Espíritu no separa ni opone el amor a Dios y al prójimo. Sabe que cuanto más ame a Dios, su amor hacia los demás será mayor, porque los mirará con el mismo amor del Padre y sentirá que son sus hermanos.

Sin amor a Dios la tristeza invade al creyente. Gracias al Espíritu Santo, que nos hace descubrir la grandeza del seguimiento de Cristo, podemos vivirlo con alegría. Por ello el segundo «fruto» que san Pablo menciona es la alegría (Ga 5,22), la «alegría de la fe» (Flp 1,25), que es «alegría en el Señor» (Flp 3,1), el signo distintivo de una fe auténtica. El papa Francisco comenzaba su exhortación apostólica *Evangelii gaudium* con estas palabras: «La alegría del Evangelio llena el corazón y la vida entera de los que se encuentran con Jesús. Quienes se dejan salvar por Él son liberados del pecado, de la tristeza, del vacío interior, del aislamiento. Con Jesucristo siempre nace y renace la alegría» (n.º 1). Y en su exhortación *Gaudete et exultate* nos ha recordado que la alegría, incluso en medio del sufrimiento, es un signo de santidad verdadera.

Que el Espíritu despierte en nosotros el deseo de no conformarnos con una vida cristiana de mínimos y nos conceda el don de vivir alegres en el Señor.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Triple festividad el dia de Corpus al Perelló

El passat 6 de juny, solemnitat del Corpus Christi, els fidels de la Parròquia de l'Assumpció de Maria del Perelló van poder gaudir d'una festivitats diferent. Amb motiu dels 400 anys de la primera reserva del Santíssim Sagrament a l'actual temple parroquial, el nostre prelat va presidir la missa concelebrada amb el rector, el vicari i el rector emèrit de l'Aldea.

Al començament, don Enrique va beneir una imatge de dimensions reals de sant Joan Pau II, comentant la il·lusió que li feia la benedicció d'aquesta imatge donat que Joan Pau II fou qui l'ordenà prevere.

La celebració eucarística, a la que assistiren les primeres autoritats civils de la població encapçalades per l'alcalde, fou seguida per una seixantena de fidels. En l'homilia, don Enrique començà

recordant la celebració d'aquest quart centenari, la importància que per als cristians té el sagrament de l'Eucaristia, el qual ens uneix directament amb Jesucrist, tal com Ell ens va ensenyar en el Darrer Sopar.

Després de combregar, sortint a les portes del temple, don Enrique realitzà una benedicció amb la custòdia a tot el poble,

i retornats a l'altar, beneí els fidels combregats.

Mn. Ivan llegí un escrit del Sant Pare Francesc en el qual, amb motiu de la celebració dels 400 anys, felicitava a tots els fidels del Perelló, demanant-los que preguessin per les intencions del Sant Pare i impartint-los la seva Benedicció Apostòlica.

Don Enrique va comunicar que el Sant Pare havia tingut a bé concedir la indulgència plenària a tots els fidels que, complint amb les disposicions canòniques, assistissin i combreguessin en les celebracions eucarístiques que se celebressin a la parròquia aquell mateix dia, el dia de la patrona de l'Església, el dia del patró del poble i el dia de Corpus Christi del pròxim any, període durant el qual la parròquia té intenció de celebrar actes mensuals.

J. Ramon Buera Boyer

Aniversari de la Dedicació de la Catedral

El dia 8 de juny se celebrà el 424è aniversari de la Dedicació de la Catedral de Tortosa. Fou consagrada pel bisbe Gaspar Punter el 1597. El Sr. Bisbe presidí l'Eucaristia concelebrada pel Capítol Catedral. Els cants van ser a càrrec de Mn. Víctor Cardona a l'orgue, i dirigits per Joan Redó.

Hem pregat especialment per la nostra diòcesi i pel seu pare i pastor, el bisbe Enrique. Que el Senyor ens ajude a fer camí com a veritables pedres vives per construir i preparar aquesta Església per a trobar-se amb el Senyor.

Maria Joana Querol Beltrán

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

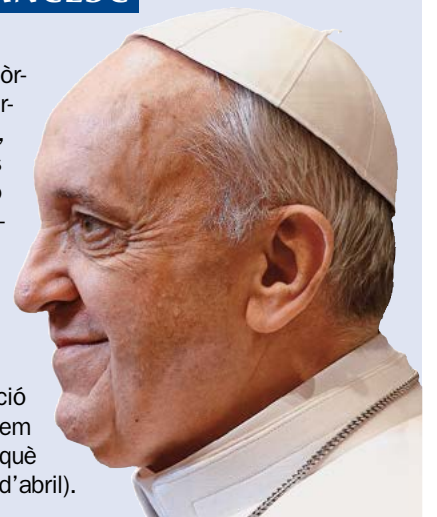

@Pontifex: «El Senyor ens crida a col·laborar en la construcció de la història, convertint-nos, al costat d'Ell, en pacificadors i testimonis d'esperança en un futur de salvació i de resurrecció» (9 d'abril).

@Pontifex: «El Senyor no vol que pensem continuament en les nostres caigudes, sinó que el mirem a Ell, que en les nostres caigudes veu a fills als quals aixecar i en les nostres misèries veu a fills als quals estimar amb misericòrdia» (10 d'abril).

@Pontifex: «La misericòrdia es fa concreta, es torna proximitat, servei, atenció a les persones en dificultat. Tant de bo us senti sempre tocats per la misericòrdia per a ser vosaltres misericordiosos» (11 d'abril).

@Pontifex: «La respiració de la fe és l'oració: creixem en la fe en la mesura en què aprenem a pregar» (14 d'abril).

Jornada de formació i convivència del clergat

Amb el confinament i les limitacions que ens va imposar la pandèmia, les jornades de formació del clergat de la diòcesi es van veure aplaçades fins que millorés la situació. Ha estat aquest mes de juny que les hem reprès amb la celebració de sant Joan d'Àvila, Jesucrist Gran Sacerdot per sempre, i les xerrades formatives amb la presència del qui va ser bisbe de la nostra diòcesi, Mons. Javier Salinas i Viñals.

Amb una xerrada amena i clara, el bisbe Javier ens va exposar les claus principals i les línies de treball del Congrés de Laics que es va celebrar del 14 al 16 de febrer de 2020. Ens va dir que el congrés ha estat l'inici d'un camí com a resposta a la crida que el papa Francesc ens fa a tots per renovar l'Església; un posar-se a l'escolta per descobrir què ens demana l'Esperit avui i ara.

Les dues paraules claus que han vertebrat tot el congrés han estat la **sinodalitat** (fer camí junts, com a

Església, des de la nostra dignitat de batejats i des de la diversitat de ministeris i funcions, ben disposats al diàleg) i el **discerniment** (posar-nos

a l'escolta de l'Esperit per descobrir com Déu camina sempre amb el poble; com l'Esperit ens interpel·la; com viure avui la missió del laic en

l'Església i en el món; com l'Església ha dur a terme la seva missió avui...).

I les 4 línies de treball han estat: **el primer anunci** (tornar a Jesús i a l'Evangelí); **l'acompanyament** (fer camí amb les sabates de l'altre); **la formació** (destacant l'Acció Catòlica General com una proposta actual, vàlida, consolidada i amb història a casa nostra que treballa amb la parròquia i des de la parròquia); i **la presència pública dels cristians** (deixant de banda la dialèctica de la confrontació i amb una actitud més acollidora i més positiva que afavoreixi el diàleg des de la convicció que el cristianisme té molt a oferir).

Amb la celebració de l'Eucaristia i un dinar de fraternitat vam cloure aquesta jornada. Ara ens cal treballar per veure com fem nostre aquest camí que el Congrés de Laics, amb el lema «Som Poble de Déu en sortida», ha encetat.

Seminari, 7 de juny de 2021

Mn. Carlos París

Tridu en honor al Sagrat Cor de Jesús

Els dies 9, 10 i 11 de juny va tenir lloc a la Parròquia de Sant Blai de Tortosa, el Tridu en honor al Sagrat Cor de Jesús, organitzat per l'Apostolat de l'Oració.

El primer dia el presidí el Sr. Bisbe i els altres dos dies el rector de la Parròquia.

La part musical va anar a càrrec de Joan Redó, el primer i tercer dia, i el segon ens va acompanyar, Toni Perulles.

Cada dia començà amb l'Adoració al Santíssim, a continuació el res del Rosari i la Novena al Sagrat Cor de Jesús i, finalment, l'Eucaristia.

El Tridu ha estat un moment de gràcia. Tots hem marxat molt contents i disposats a esforçar-nos per portar als germans el goig que hem sentit aquests dies. Donem gràcies al Senyor.

Maria Eva Morelló Culubret

Presidenta de l'Apostolat de l'Oració

AGENDA

Del 15 al 19, Jesús, Casa d'Espiritualitat Enric d'Ossó, exercicis espirituals.

* Aquest acte pot canviar degut a les circumstàncies per la pandèmia de la Covid-19.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

12. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Ex 1,8-14.22 / Sl 123 / Mt 10,34-11,1]. Sant Joan Gualbert, abat; sant Abundi, prev. i mr. a Còrdova (854); sant Ignasi Delgado, bisbe i mr.; sant Josep Fernández, prev. i mr.; santa Marciana, vg. i mr.

13. ■ Dimarts [Ex 2,1-15a / Sl 68 / Mt 11,20-24]. Sant Enric (†1024), emperador germànic; sant Eusebi de Cartago, bisbe; santa Teresa de Jesús dels Andes, vg. carmelitana xilena; santa Sara, vg.

14. ■ Dimecres [Ex 3,1-6.9-12 / Sl 102 / Mt 11,25-27]. Sant Camil de Lel·lis (1550-1614), prevere, funda-

dor dels Servents dels Malalts a Roma (MI, 1582), patró dels malalts i els infermers; sant Francesc Solano, prev. franciscà, de Montilla, missioner al Perú; santa Adela, viuda; beat Gaspar Bono, prev. mínim de València.

15. □ Dijous [Ex 3,13-20 / Sl 104 / Mt 11,28-30]. Sant Bonaventura (1218-1274), bisbe d'Albano i dr. de l'Església, card. (franciscà); sant Antíoc, metge mr.; sant Pompili-Maria Pirrotti, prev. escolapi.

16. □ Divendres [Ex 11,10-12.14 / Sl 115 / Mt 12,1-8]. Mare de Déu del Carme o del Carmel (s. XIII), patrona

de la gent del mar; santa Magdalena Albrici de Como, vg. agustina.

17. ■ Dissabte [Ex 12,37-42 / Sl 135 / Mt 12,14-21]. Sant Aleix, pelegrí; santes Justa i Rufina, vgs. i mrs.; santa Marcel·lina, vg., germana de sant Ambrós; sant Lleó IV, papa (847-855); beates Aneta Pelràs, Teresa de Sant Agustí i companyes, vgs. carmelitanes i mrs.

18. ■ Diumenge vinent, XVI de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Jr 23,1-6 / Sl 22 / Ef 2,13-18 / Mc 6,30-34]. Sant Frederic, bisbe d'Utrecht i mr.; santa Marina, vg. i mr.; santa Simforosa i els seus set fills, mrs.

Diuenge XV de durant l'any (B)

COMENTARI

«Per amor ens destinà a ser fills seus»

Al'evangeli veiem el que en podríem dir «les pràctiques» dels apòstols; Jesús ja els envia a predicar, però només de forma provisional: *Cridà els dotze i començà d'enviar-los de dos en dos. Quin era el seu missatge? Els dotze se'n van anar i predicaven a la gent que es convertissin.* I diu a més el text *treien molts dimonis i ungien amb oli molts malalts, que es posaven bons.* Havien de predicar el Regne de Déu amb paraules i amb fets. Però aquest Regne demana conversió, canvi de vida. L'estil de Jesús (i per tant el dels seus deixebles) ha de ser de molta austeritat, de senzillesa, de pobresa: *Els recomanà que no prenguessin res per al camí: ni pa, ni sarró, ni diners, ni un altre vestit...* Però hi podria haver una trampa: buscar les millors cases o els llocs on siguin més ben tractats. Doncs Jesús ja preveu això: *A la primera casa on un allotgeu, quedeu-vos-hi.* No es tracta de buscar, amb l'excusa de predicar l'evangeli, les comoditats més grans. Ara bé, no tothom acceptarà la predicació, la conversió. Per això ja els adverteix Jesús: *Si en un lloc no us volen rebre ni escoltar...* Sempre és possible negar-se a acollir la Bona Nova de l'amor de Déu; és el risc de la nostra llibertat.

Això ho va experimentar Amós. Li diuen: *Vident, ves-te'n d'aquí. Fuig al país de Judà. Menja-hi el teu pa i fes-hi de profeta, però aquí, a Bet-El, guarda't de tornar-hi a fer de profeta.* Els del regne del nord no el volen escoltar, que marxi, que els deixi tranquils. Però Amós és un enviat per Déu: *el Senyor m'ha pres de darrera els ramats i m'ha dit: Ves a profetitzar a Israel, el meu poble.* Era un senzill pastor, però és obedient a la veu del Senyor que l'envia «al seu poble» perquè l'estima. Aquest amor el veiem en el magnífic text de sant Pau: *... ens elegí en ell abans de crear el món perquè fóssim sants... Per amor ens destinà a ser fills seus... Les nostres culpes han estat perdonades...* L'amor de Déu és extraordinari però cal acollir-lo, cal acceptar-lo, cal viure com a fills, cal ser sants, estimant.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura de la profecia d'Amós (Am 7,12-15)

En aquells dies, Amasies, sacerdot de Bet-El, digué a Amós: «Vident, ves-te'n d'aquí. Fuig al país de Judà. Menja-hi el teu pa i fes-hi de profeta, però aquí, a Bet-El, guarda't de tornar-hi a fer de profeta, que això és un santuari del rei, un temple de l'estat.» Amós li respongué: «Jo no soc profeta, ni he estat mai de cap comunitat de profetes. Jo soc pastor i sé fer madurar el fruit dels sicòmors, però el mateix Senyor m'ha pres de darrera els ramats i m'ha dit: «Ves a profetitzar a Israel, el meu poble»».

▶ Salm responsorial (84)

R. *Senyor, feu-nos veure el vostre amor, i doneu-nos la vostra salvació.*

Jo escolto què diu el Senyor: / Déu anuncia la pau al seu poble. / El Senyor és a prop per salvar els seus fidels, / i la seva glòria habitarà al nostre país. R.

La fidelitat i l'amor es trobaran, / s'abraçaran la bondat i la pau; / la fidelitat germinarà de la terra, / i la bondat mirarà des del cel. R.

El Senyor donarà la pluja, / i la nostra terra donarà el seu fruit. / La bondat anirà al seu davant, / i la pau li seguirà les petjades. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 1,3-14) (Versió abreujada)

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel. Ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irreprochables als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió, que dona lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat. En ell hem estat rescatats amb el preu de la seva sang. Les nostres culpes han estat perdonades. La riquesa dels favors de Déu s'ha desbordat en nosaltres. Ell ens ha concedit tota aquesta saviesa i penetració que tenim. Ens ha fet conèixer el secret de la decisió benèvola que havia pres en ell mateix, per executar-la quan els temps fossin madurs: ha volgut unir en el Crist tot el món, tant el del cel com el de la terra.

▶ Lectura de l'Evangelio segons sant Marc (Mc 6,7-13)

En aquell temps, Jesús cridà els dotze i començà d'enviar-los de dos en dos. Els donà poder sobre els esperits malignes i els recomanà que, fora del bastó, no prenguessin res per al camí: ni pa, ni sarró, ni diners, ni un altre vestit, i només les sandàlies per calçat. I els deia: «A la primera casa on us allotgeu, quedeu-vos-hi fins que marxeu d'aquell lloc. Si en un lloc no us volen rebre ni escoltar, a l'hora de sortir-ne, espelseu-vos la terra de sota els peus, com una acusació contra ells.»

Els dotze se'n van anar i predicaven a la gent que es convertissin. Treien molts dimonis i ungien amb oli molts malalts, que es posaven bons.

▶ Lectura de la profecia de Amós (Am 7,12-15)

En aquellos días, Amasías, sacerdote de Betel, dijo a Amós:

«Vidente: vete, huye al territorio de Judá. Allí podrás ganarte el pan, y allí profetizarás. Pero en Betel no vuelvas a profetizar, porque es el santuario del rey y la casa del reino».

Pero Amós respondió a Amasías: «Yo no soy profeta ni hijo de profeta. Yo era un pastor y un cultivador de sicomoros. Pero el Señor me arrancó de mi rebaño y me dijo: «Ve, profetiza a mi pueblo Israel»».

▶ Salmo responsorial (84)

R. *Muéstranos, Señor, tu misericordia y danos tu salvación.*

Voy a escuchar lo que dice el Señor: / «Dios anuncia la paz / a su pueblo y a sus amigos». / La salvación está cerca de los que lo temen, / y la gloria habitará en nuestra tierra. R.

La misericordia y la fidelidad se encuentran, / la justicia y la paz se besan; / la fidelidad brota de la tierra, / y la justicia mira desde el cielo. R.

El Señor nos dará la lluvia, / y nuestra tierra dará su fruto. / La justicia marchará ante él, / y sus pasos señalarán el camino. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 1,3-14) (Versión abreviada)

Bendito sea Dios, Padre de nuestro Señor Jesucristo, que nos ha bendecido en Cristo con toda clase de bendiciones espirituales en los cielos. Él nos eligió en Cristo antes de la fundación del mundo para que fuésemos santos e intachables ante él por el amor. Él nos ha destinado por medio de Jesucristo, según el beneplácito de su voluntad, a ser sus hijos, para alabanza de la gloria de su gracia, que tan generosamente nos ha concedido en el Amado. En él, por su sangre, tenemos la redención, el perdón de los pecados, conforme a la riqueza de la gracia que en su sabiduría y prudencia ha derrochado sobre nosotros, dándonos a conocer el misterio de su voluntad: el plan que había proyectado realizar por Cristo, en la plenitud de los tiempos: recapitular en Cristo todas las cosas del cielo y de la tierra.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 6,7-13)

En aquel tiempo, Jesús llamó a los Doce y los fue enviando de dos en dos, dándoles autoridad sobre los espíritus inmundos.

Les encargó que llevaran para el camino un bastón y nada más, pero ni pan, ni alforja, ni dinero suelto en la faja; que llevaran sandalias, pero no una túnica de repuesto. Y decía: «Quedaos en la casa donde entréis, hasta que os vayáis de aquel sitio. Y si un lugar no os recibe ni os escucha, al marcharos sacudíos el polvo de los pies, en testimonio contra ellos.»

Ellos salieron a predicar la conversión, echaban muchos demonios, ungián con aceite a muchos enfermos y los curaban.